குயில்கூவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலம் மிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாசம் உடையநற்
காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும்; கண்ணாடி போன்றநீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு;
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தோறும் சென்றுதே
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபாடிக் களிக்கும்;
வேட்டுவப் பெண்கள் விளையாடப் போவதுண்டு;
காட்டு மறவர்களும் காதல்மணம் செய்வதுண்டு.
நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்; இந்த இடத்தைத்தான்
செஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் என்று சொல்லிடுவார்.

செஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலிலே ஓர்நாளில்
கொஞ்சம் குறையமணி நான்காகும் மாலையிலே
குப்பன் எனும் வேடக் குமரன் தனியிருந்து
செப்புச் சிலைபோலே தென்திசையைப் பார்த்தபடி
ஆடா தசையாமல் வாடிநின்றான். சற்றுப்பின்,
வாடாத பூமுடித்த வஞ்சிவரக் கண்டான்.
வரக்கண்ட துமகுப்பன் வாரி அணைக்கச்
சுருக்கின்ற காதலொடு சென்றான். "தொடாதீர்கள்!"
என்றுசொன்னாள் வஞ்சி. இளையான் திடுக்கிட்டான்.

குன்றுபோல் நின்றபடி குப்பன் உரைக்கின்றான்:
"கண்ணுக்குள் பாவையே! கட்டமுதை நான்பசியோ
டுண்ணப் போம் போதுநீ ஓர்தட்டுத் தட்டிவிட்டாய்!
தாழச் சுடுவெயிலில் தாளாமல் நான்குளிர்ந்த
நீழலைத் தாவும்போது நில்என்று நீதடுத்தாய்!
தொட்டறிந்த கையைத் தொடாதேஎன் றாய்! நேற்றுப்
பட்டறிந்த தேகசுகம் விட்டிருக்கக் கூடுவதோ?
உன்னோடு பேச ஒருவாரம் காத்திருந்தேன்
என்னோடு மூன்றுநாள் பேச இணங்கினாய்!
நேற்றுத்தான் இன்பக் கரைகாட்டினாய்! இன்று
சேற்றிலே தள்ளிவிட்டாய்! காரணமும் செப்பவில்லை"

என்றுரைக்கக் கேட்ட இளவஞ்சி, "காதலரே!
அன்றுநீர் சொன்னபடி அவ்விரண்டு மூலிகையைச்
செஞ்சீவி பர்வதத்தில் தேடிஎனைக் கூட்டிப்போய்க்
கொஞ்சம் பறித்துக் கொடுத்தால் உயிர்வாழ்வேன்.
இல்லையென்றால் ஆவிஇரா" தென்றாள். வேட்டுவன்:
"கல்லில் நடந்தால் உன் கால்கடுக்கும்" என்றுரைத்தான்.
"கால் இரண்டும் நோவதற்குக் காரணமில்லை. நெஞ்சம்,
மூலிகை இரண்டின்மேல் மொய்த்திருப்பதால்" என்றாள்.
"பாழ்விலங்கால் அந்தோ! படும்மோசம் நேரும்" என்றான்
"வாழ்வில் எங்கும் உள்ளதுதான் வாருங்கள்" என்றுரைத்தாள்.
"அவ்விரண்டு மூலிகையின் அந்தரங்கம் அத்தனையும்

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

இவ்விடத்திற் கேட்டுக்கொள்" என்றுரைப்பான் குப்பன்:
"ஒன்றைத் தின்றால் இவ்வுலகமக்கள் பேசுவது
நன்றாகக் கேட்கும்;மற் றொன்றைவா யிற்போட்டால்
மண்ணுலகக் காட்சிஎலாம் மற்றுங் கிருந்தபடி
கண்ணுக் கெதிரிலே காணலாம். சொல்லிவிட்டேன்;
ஆதலால் மூலிகையின் ஆசை தணிரு என்றான்.
மோதிட்டுதே கேட்டபின்பு மூலிகையில் ஆசை" என்றாள்.
"என்னடி! பெண்ணேநான் எவ்வளவு சொன்னாலும்
சொன்னபடி கேட்காமல் தோஷம் விளைக்கின்றாய்.
பெண்ணுக் கிதுதகுமோ? வண்ணமலர்ச் சோலையிலே,
எண்ணம்வே றாகி இருக்கின்றேன் நான்" என்று
கண்ணைஅவள் கண்ணிலிட்டுக் கையேந்தி நின்றிட்டான்.

"பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை வேண்டாம்என் கின்றீரோ?
மண்ணுக்குக் கேடாய் மதித்தீரோ பெண்ணினத்தை?
பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே.
ஊமையென்று பெண்ணை உரைக்குமட்டும் உள்ளடங்கும்
ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு
புலன் அற்றபேதையாய்ப் பெண்ணைச்செய் தால்அந்
நிலம்விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே.
சித்ரநிகர்ப் பெண்டிர்களைச் சீரழிக்கும் பாரதநற்
புத்ரர்களைப் பற்றியன்றோ பூலோகம் தூற்றுவது?
சற்றுந் தயங்கேன் தனியாய்ச் சஞ்சீவி மலை
உற்றேறி மூலிகையின் உண்மை அறிந்திடுவேன்.
மூலிகையைத் தேடமுடியாவிட்டால்மலையின்
மேலிருந்து கீழே விழுந்திறக்க நானறிவேன்.
ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாம் உள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்யும்
சீரியர்க்கு மாலையிட்டுச் சீரடைந்து வாழ்கின்றார்.
தோகை மயிலே! இதைநீ கேள் சொல்லுகின்றேன்.
நாகம்போல் சீறுகின்ற நாதரிடம் சொல்லிவிடு.
பச்சிலைக்குச் சஞ்சீவி பர்வதம்செல் வேன்" என்றாள்.

"அச்சுப் பதுமையே! ஆரணங்கே! நில்லடீ!
நானும் வருகின்றேன் நாயகியே! நாயகியே!
ஏனிந்தக் கோபம்? எழிலான காதலியே!'
என்றுகுப்பன் ஓடி இளவஞ்சி யைத்தழுவி
நின்றான். இளவஞ்சி நின்று மகிழ்வுற்றாள்.
"அவ்விரண்டு மூலிகையில் ஆரணங்கே நீ ஆசை
இவ்வளவு கொண்டிருத்தல் இப்போது தான்அறிந்தேன்
கூட்டிப்போய்ப் பச்சிலையைக் கொய்து தருகின்றேன்;
நீட்டாண்மைக் காரி! எனக்கென்ன நீ தருவாய்?"
என்று மொழிந்தான் எழுங்காத லால்குப்பன்.
"முன்னே இலைகொடுத்தால் முத்தம் பிற" கென்றாள்.
"என்கிளியே நீ முத்தம் எத்தனைவாய்?" என்றான்.
"என்றன் கரத்தால் இறுக உமைத்தழுவி

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

நோகாமல் முத்தங்கள் நூறுகொடுப்பேன்" என்றாள்.
"ஆசையால் ஓர் முத்தம் அச்சாரம் போ" டென்றான்.

"கேலிக்கு நேரம் இதுவல்ல. கேளுங்கள்
மூலிகைக்குப் பக்கத்தில் முத்தம் கிடைக்கும்" என்றாள்.
குப்பன் தவித்திட்டான், காதற் கொடுமையினால்.
எப்போது நாம் உச்சிக் கேறித் தொலைப்பதென
அண்ணாந்து பார்த்திட்டான் அம்மலையின் உச்சிதனை!
கண்ணாட்டி தன்னையும் ஓர் கண்ணாற் கவனித்தான்.
வஞ்சிஅப் போது மணாளன் மலைப்பதனைக்
கொஞ்சம் அவமதித்திக் கோவை உதடு
திறந்தாள். திறந்து சிரிக்குமுன், குப்பன்
பறந்தான் பருவதமலே பாங்கியையும் தூக்கியே.
கிட்டரிய காதற் கிழத்தி இடும் வேலை
விட்டெறிந்த கல்லைப்போல் மேலேறிப் பாயாதோ!
கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரர்க்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்.
மாமலைதான் சென்னி வளைந்து கொடுத்ததுவோ?
நாம் மலைக்கக் குப்பன் விரைவாய் நடந்தானோ?
மங்கையினைக் கீழிறக்கி, "மாதே! இவைகளே
அங்குரைத்த மூலிகைகள்; அட்டியின்றிக் கிள்ளிக்கொள்"
என்றுரைத்தான் குப்பன். இளவஞ்சி தானமகிழ்ந்து
சென்று பறித்தாள். திரும்பிச் சிறிதுவழி
வந்தார்கள். அங்கோர் மரத்து நிழலிலே
சிந்தை மகிழ்ந்து சிறக்க அமர்ந்தார்கள்.

மூலிகையில் ஓர் இனத்தை முன்னே இருவருமாய்
ஞாலத்துப் பேச்சறிய நாக்கிலிட்டுத் தின்றார்கள்.
வஞ்சிக்கும் குப்பனுக்கும் வையத்து மாந்தர்களின்
"நெஞ்சம் வசமாக" நேரில் அவர் பேசுதல்போல்
செந்தமிழில் தங்கள் செவியிற் கேட்கப்பெற்றார்.
அந்த மொழிகள் அடியில் வருமாறு:

"இத்தாலி தேசம் இருந்து நீ இங்கு வந்தாய்.
பத்துத் தினமாகப் பாங்காய் உணவுண்ண
இவ்விடுதி தன்னில் இருந்து வருகின்றாய்!
"எவ்வாறு நான் சகிப்பேன் இந்தக் கறுப்பன்
எனக்கெதிரே உட்கார்ந்து திருப்பதனை" என்றாய்;
தனக்கெனவே நல உணவுச் சாலையொன்றுண்டாக்கி
அங்கவன் சென்றால் அடுக்கும் எனஉரைத்தாய்;
இத்தாலிச் சோதரனே! என்னமதியுனக்கே?
செத்து மடிவதிலும் சேர்ந்து பிறப்பதிலும்
இவ்வுலக மக்களிலே என்னபேதங் கண்டாய்?
செவ்வைபெறும் அன்பில்லார் தீயபேதம் கொள்வார்.
எங்கள் பிராஞ்சியர்கள் இப்பேதம் பாராட்டித்
தங்கள் பழங்கீர்த்தி தாழ்வடைய ஒப்பார்கள்;

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

பதேபூத ்தி சற ்றூம ் பிடிக ்காதூ பரோ!பரோ!பரோ!
பதேம ்கொண ் டரோ ர ்க ்கூப ் பிராஞ ்சில ் இடமில ்லை"
என ்ற மொழிகள ் இவர ்காதில ் கடே ்டவூடன ்
நன ்றூ பிராஞ ்சியர ்க ்கூ நாக ்கூளிர வாழ ்த ்தூரதை ்தார ்.
பின ்னர ் அமரிக ்கன ் பசேூவதகை ் கடே ்டார ்கள ்.
அன ்னவன ் பசே ்சூம ் அடியில ் வரூமாறூ:

"நல ்ல அமரிக ்கன ் நானிலத ்தில ் வாழ ்கின ்ற
எல ்லாரூம ் நன ்றாய ் இரூக ்க நினதை ்திடூவான ்.
பொல ்லா அமரிக ்கன ் பொன ்னடநை ்தூ தான ்மட ்டூம ்
சலெ ்வனாய ் வாழத ் தினமூம ் நினதை ்திடூவான ்.
நல ்லவனாய ் நானிரூக ்க நாளூம ் விரூம ்பூகிறனே ்."
சொல ்லூம ் இதூகடே ்ட தரோகயைூம ் கூப ்பனூம ்
"கொத ்தடிமை யாகிக ் கூறவைூபடூம ் நாட ்டூக ்கூ
மதெ ்தத ்தூணை யாகியிவன ் மனே ்மை அடகை" என ்றார ்.
இங ்கிலந ்தூ தசேம ் இரூந ்தொரூவன ் பசேினான ்;
இங ்கிரூந ்தூ கடே ்டார ் இரூவரூம ். என ்னவனெ ்றால ்:

"ஓ!என ் சகோதரரே! ஒன ்றூக ்கூம ் அஞ ்சாதீ ர ்!
நாவலந ் தீ வூ நமவைிட ்டூப ் பரோகாதூ.
வாழ ்கின ்றார ் மூப ்பத ்தூ மூக ்கோடி மக ்கள ்என ்றால ்
ச்ழ ்கின ்ற பதேமூம ் அந ்தத ் தொகயைிரூக ்கூம ்;
ஆகயைால ் எல ்லாரூம ் அங ்கே தேனித ்தனிதான ்.
ஏகமன தாகிஅவர ் நம ்மை எதிர ்ப ்பதெங ்கே?
பதேம ் வளர ்க ்கப ் பரெூம ்பரெூம ்பூ ராணங ்கள ்!
சாதிச ்சண ் டவைளர ்க ்கத ் தக ்கஇதி காசங ்கள ்!
கட ்டிச ் சமூகத ்தின ் கண ்ணவித ்தூத ் தாமூண ்ணக ்
கொட ்டி அளக ்கூம ் கூரூக ்கள ் கணக ்கற ்றோர ்.
தனே ்சூரக ்கப ் பசேிஇந ்த தசேத ்ததை ் தின ்னூதற ்கூ
வான ்சூரரை விட ்டூவந ்த ப்சூரரூம ் வாழ ்கின ்றார ்.
இந ்த உளசைச ்சறே ்றை ஏறாத ஆழத ்தை
எந ்தவிதம ் நீ ங ்கிநம ்மை எதிர ்ப ்பார ்? இன ்னமூம ்
சிந ்தனா சக ்தி சிறிதூமின ்றி மக ்களூக ்கூத ்
தம ்தோள ் உழபைை ்பிலே நம ்பிக ்கை தானூமின ்றி
ஊறூம ் பகூத ்தறிவை இல ்லா தொழித ்தூவிட ்டூச ்
சாரற ்ற சக ்கயைாய ்ச ் சத ்தூடம ்பகை ் கூன ்றவதை ்தூப ்
பொற ்பூள ்ள மாந ்தர ்களகை ் கல ்லாக ்கி யஅேந ்தக ்
கற ்கள ் கடவூள ்களாய ்க ் காணப ் படூம ்அங ்கே.
இந ்த நிலயைிற ் சூதந ்திரப ் பரோரஙெ ்கே?
கொந ்தளிப ்பில ் நல ்லதொரூ கொள ்கை மூளபை ்பதெங ்கே?
"தகேம ் அழிந ்தூவிடூம ்; சூற ்றத ்தார ் சதெ ்திடூவார ்;
பரோகங ்கள ் வணே ்டாம ்; பொரூள ் வணே ்டாம ் மற ்றூமிந ்தப ்
பாழூலகம ் பொய ்யே பரமபதம ்பரோ" என ்னூம ்
தாழ ்வகற ்ற எண ்ணூங ்கால ் சாக ்கூரூவி வதோந ்தம ்.
சாதிப ் பிரிவூ சமயப ் பிரிவூகளூம ்,
நீ திப ் பிழகைள ் நியமப ் பிழகைளூம ்,

ம□டப ் பழக ்கங ்கள ் எல ்லாம ் மூயற ்சிசயெ ்தே
ஓடச ்சயெ ்தால ் நமயைூம ் ஓடச ்சயெ ்வார ் என ்பனே ்"

இந ்தப ் பிரசங ்கம ் இவ ்விரூவர ் கடே ்டார ்கள ்;
சஒொந ்த நிலகைக ்கூத ் தூயரூற ்றார ். வஞ ்சி
சிலபைோல ் இரூந ்தாள ்; திகதை ்தாள ்; பின ்நாட ்டின ்
நிலயைறிய நரே ்ந ்ததூ பற ்றி மகிழ ்ந ்திட ்டாள ்!
"பச ்சிலயைால ் நல ்ல பயன ்விளயைூம ்" என ்றூ சஒொன ்னாள ்!
பச ்சிலயைதை ் தந ்த பரூவதத ்தகை ் கூம ்பிட ்டாள ்.
"இந ்த இலயைால ் இனிநன ்மை கஒொள ்க" என ்றூ
சஒொந ்தத ் தாய ்நாட ்டூக ்கூச ் சஒொன ்னாள ் பரெூவாழ ்த ்தூ.
"வல ்லமகைஒொள ் பச ்சிலயையின ் மர ்மத ்தகை ் கண ்டபடி
சஒொல ்லினதை ் த□க ்கிவந ்தூ ச□க ்ஷூமத ்தகை ் காட ்டிய,கண ்
ணாளர ்தாம ் வாழ ்வடகை" என ்றாள ்; அவனூடயை
தஒோளை ஓரூதரம ் கண ்ணாற ் சூவபைார ்த ்தாள ்.
அச ்சமயம ் கூப ்பன ், அழகியதன ் தாய ்நாட ்டார ்
பச ்சபை ் பசூந ்தமிழில ் பசேூவதகை ் கடே ்டிரூந ்தான ்.
கூப ்பனதூ தஒோளில ் கூளிர ்ந ்தமலர ் ஒன ்றூவிழ
இப ்பக ்கம ் பார ்த ்தான ்; வஞ ்சி இளங ்கயைால ்
தட ்டிய தட ்டனெ ்றூ சந ்தகேம ் தீ ர ்ந ்தவனாய ்க ்
"கட ்டிக ் கரூம ்பே! கவனம ் எனக ்கூ
நமதூ தசேத ்தில ் நடக ்கின ்ற பசே ்சில ்
அமநைந ்தூ கிடக ்கூ' தனெ ்றான ். வஞ ்சி அதூகடே ்டே
"அன ்னியர ்கள ் பசேூவதில ் அன ்பசைச ் சலெூத ்தூங ்கள ்;
கன ்னத ்தை மாத ்திரம ்என ் கயைிற ் கஒொடூங ்க" ளனெ ்றாள ்.
"அன ்பூம ் உனக ்கூத ்தான ்; ஆரூயிரூம ் உன ்னதூதான ்
இன ்பக ்கிளியே! எனக ்களிப ்பாய ் மூத ்த" மனெ ்றான ்.

கயைோடூ கைகலந ்தார ்; மூத ்தமிடப ் பஒோகயையிலே
ஐயயைோ! ஐயயைோ! என ்ற அவலமஒொழி
காதிலவேீ ழ ்ந ்ததூ! மூத ்தம ் கலநை ்ததே!
"ஈதனெ ்ன விந ்தை? எழில ்வஞ ்சி! களே ்" என ்றான ்.
வஞ ்சி கவனித ்தாள ். சத ்தம ் வரூம ்வழியாய ்
நஞெ ்சசை ் சலெூத ்தினார ் நரேிழயைூம ் காதலனூம ்.

"ஓர ்நஒொடியிற ் சஞ ்சீ வி பர ்வதத ்தை ஓடிப ்பஒோய ்
வரேோடூ பரே ்த ்தூவர வணே ்டூமே ஐயாவே!"
இப ்பாழூம ் வாக ்கை இரூவரூம ் கடே ்டார ்கள ்.
கூப ்பன ் மிகப ்பயந ்தூ கஒோதமைூகம ் பார ்த ்திட ்டான ்
வஞ ்சி யவள ்நகதை ்தே "இன ்ப மணாளரே!
சஞ ்சீ வி பர ்வதத ்ததை ் தாவிப ் பயெர ்க ்கூம ்
மனிதரூம ் இல ்லை! மலயைூம ் அசயைா
தினிஅந ்தச ் சத ்தத ்தில ் எண ்ணம ் சலெூத ்தாதீ ர ்"
என ்றூரதை ்தாள ் வஞ ்சி. இதூசஒொல ்லித ் தீ ரூமூன ்,

"நன ்றாக உங ்களூக ்கூ ராமன ் அரூளூண ்டூ;

வானம் வரகைக்கும் வளரும் உடலுண்டே;
ஏனிங்கு நின்றீர்? எடுத்துவரு வீரமலையை"

என்றஇசை சத்தம் இவர்சவியில் வீழ்ந்தவுடன்
குன்று பயெர்வது கொஞ்சமும் பொய் யல்லவனெறு
குப்பன் நடுநடுங்கிக் கொஞ்சுமிள வஞ்சியிடம்
"மங்கயைே, ராமனருள் வாய்ந்தவனாம்; வானமட்டும்
அங்கம் வளர்வானாம்; அப்படிப் பட்டவனை
இந்தச் சஞ்சீ விமலைத னனை யெடுத்துவர
அந்த மனிதன் அங்கே ஆணை யிடுகின்றான்.
நாலடியில் இங்கு நடந்துவந்து நாமமலையின்
மலேிருக்கும் போதே வெடுக்கனெறு தூக்கிடுவான்.
இங்கு வருமுன் இருவரும் கீழிறங்கி
அங்குள்ள சாரல் அடைந்திடுவோம் வாமுவனெறான்.

'ராமனெங்கே! ராமன் அருளெங்கே! சஞ்சீ வி
மாமலையைத் தூக்குமொரு வல்லமைஙெ்கே! இவற்றில்
கொஞ்சமும் உண்மை இருந்தாலநாம் கொத்தவரைப்
பிஞ்சுகள்போல் வாடிப் பிழைப்பதரிதாகி
அடிமையாய் வாழோமே? ஆண்மைதான் இன்றி
மிடிமையில் ஆழ்ந்து விழியோமே?" என்றந்த
வஞ்சி யுரைத்தாள்.பின் மற்றோர் பெருஞ்சத்தம்,
அஞ்சுகின்ற குப்பன் அதிரச்செய் திட்டதே!

"அம்மலையை ஓர்நொடியில் தூக்கிவந் தயைாவே
உம் எதிரில் வைக்கின்றேன் ஊஹுஹு உஹுஹு!"

குப்பன் பதைத்தான் குடல் அறுந்து போனதுபோல்.
"எப்படித்தாம் நாம்பிழைப்போம்? ஏதும் அறிகிலனே
சஞ்சீ வி பர்வதத்தைத் தாவித் தரயைோடு
பஞ்சிருக்கும் மூட்டைபோல் பாவி அவன் எவனோ
தூக்குகின்றான்! வஞ்சி! சுகித்திருக்க எண்ணினையே!
சாகக் காடு வந்ததடி! தகவிதம் முன்னமே
நம்பனெறு நான் சொன்ன வார்த்தயைெல்லாம் நம்பாமல்
வம்பு புரிந்தாய்! மலையும் அதிர்ந்திடுதே!
முத்தம் கொடுத்து முழுநரே மும் தொலைத்தாய்.
சதெ்துமடி யும்போது முத்தம் ஓருகடோ?
என்றனுயி ருக்கே எமனாக வாய்த்தாயே!
உன்றன் உயிரைத்தான் காப்பாற்றிக் கொண்டாயா?
தூக்கிவிட்டான்! தூக்கிவிட்டான்! தூக்கிப்போய்த் தூளாக
ஆக்கிச் சமுத்திரத்தில் அப்படியேபோட்டிடுவான்!
எவ்வாறு நாம்பிழைப்போம்? ஏடி, இதைநீ தான்
செவ்வயைாய் யோசித்துச் செப்பாயோ ஓர்மார்க்கம்?'

என்று துடிதுடிக்கும் போதில், இளவஞ்சி
நின்று நகைத்துத்தன் நசேனைக்கை யால்அணைத்தே

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

"இப்புவிதான் உண்டாகி எவ்வளவு நாளிருக்கும்?
அப்போது தொட்டிந்த அந்திநேரம் வரைக்கும்
மாமலையைத் தூக்கும் மனிதன் இருந்ததில்லை.
ஓமண வாளரே! இன்னும் உரைக்கின்றேன்,
மன்னும் உலகம் மறைந்தொழியும் காலமட்டும்
பின்னும் மலைதூக்கும் மனிதன் பிறப்பதில்லை.
அவ்வாறே ஓர் மனிதன் ஆகாயம் பூமிமட்டும்
எவ்வாறு நீண்டு வளருவான்? இல்லையில்லை!
காதல் நிசம் இக் கனிமுத்தம் மிக்க உண்மை!
மாதுதோள் உம்தோள் மருவுவது மெய்யாகும்.
நம்புங்கள் மெய்யாய் நடக்கும் விஷயங்களிவை.
சம்பவித்த உண்மை அசம்பாவத்தால் தாக்குறுமோ?
வாழ்க்கை நதிக்கு,வீண் வார்த்தைமலை யும்தடையோ?
வாழ்த்தாமல் தூற்றுகின்றீர் வந்துநிற்கும் இன்பத்தை!
பொய்யுரையைப் பார் இந்தப் புவியிலொரு சிற்றெறும்பு
கையால் எடுத்ததனைப் பார் ஐயோஎன் றஞ்சுவதோ?
முத்தத்தைக் கொள்க! முழுப்பயத்தில் ஒப்படைத்த
சித்தத்தை வாங்கிச் செலுத்துங்கள் இன்பத்தில்."
என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதனால் பயனில்லை;
குன்று பெயர்ந்ததென்று குப்பன் மனம் அழிந்தான்!

"இந்நேரம் போயிருப்பார்! இந்நேரம் பேர்த்தெடுப்பார்!
இந்நேரம் மேகத்தில் ஏறிப் பறந்திடுவார்!
உஸ் என்று கேட்குதுபார் ஓர் சத்தம் வானத்தில்!
விஸ்வரூபங்கொண்டு மலேறிப் பாய்கின்றார்!"

இம்மொழிகேட்டான் குப்பன்; "ஐயோ" எனஉரைத்தான்.
அம்மட்டும் சொல்லத்தான் ஆயிற்றுக் குப்பனுக்கே.
உண்மை யறிந்தும் உரைக்கா திருக்கின்ற
பெண்ணான வஞ்சிதான் பின்னும் சிரித்து
"மனத்தை விடாதீர் மணாளரே காதில்
இனிவிழப் போவதையும் கேளுங்கள்" என்றுரைத்தாள்.
வஞ்சியும் குப்பனும் சத்தம் வரும்வழியில்
நெஞ்சையும் காதையும் நேராக வைத்திருந்தார்:

"இப்படி யாகஅநுமார் எழும்பிப் போய்
அப்போது ஜாம்பவந்தன் ஆராய்ந்து சொன்னதுபோல்
சஞ்சீவி பர்வதத்தைத் தாவிப் பறந்துமே
கொஞ்ச நேரத்தில் இலங்கையிலே கொண்டுவந்து
வைத்தார். உடனே மலைமருந்தின் சத்தியால்
செத்த இராமனும் லக்ஷ்மணனும் சேர்ந்தெழுந்தார்!"

உற்றிதனைக் கேட்டகுப்பன் "ஓஹோ மலையைத்தான்
சற்றும் அசையாமல் தான்தூக்கிப் போனானே!
லங்கையிலே வைத்தானே! லங்கையில்நாம் தப்போமே!"
என்றான். நடுக்கம் இதயத்தில் நீங்கவில்லை.

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

"இன ்னும ் பொறுங ்கள ்" எனஉரைத ்தாள ் வஞ ்சி.

"பெரும ்பாரச ் சஞ ்சீ வி பர ்வதத ்தை ப ் பின ்னர ்
இருந ்த இடத ்தில ் அநுமார ், எடுத ்தகேி
வைத ்துவிட ்டு வந ்தார ் மறுநிமிஷம ் ஆகாமுன ்.
செத ்தார ்க ் குயிர ்கொடுத ்தார ். தெண ்டமும ் போட ்டுநின ்றார ்!"

குப ்பனிது கேட ்டுக ் குலுக ்கினெ ்று தானநகைத ்தான ்.
"அப ்போதே நானநினைத ்தேனே ் ஆபத ்திரா தென ்று.
நானநினைத ்த வண ்ணம ் நடந ்ததுதான ் ஆச ்சரியம ்.
ஏனடி!வஞ ்சி! இனியச ்சம ் இல ்லை" யனெ ்றான ்.

"ஆனாலும ் இன ்னும ் அரைநிமிஷம ் காத ்திருங ்கள ்;
நானும ் அதற ்குள ்ளே நாதரே, உம ்மையொரு
சந ்தேகம ் கேட ்கின ்றனே ். தக ்க விடையளிப ்பீ ர ்!
இந ்த மலையில ்நாம ் ஏறிய பின ்நடந ்த
ஆச ்சரிய சம ்பவந ்தான ் என ்ன? அதையுரைப ்பீ ர ்!
பேச ்சை வளர ்த ்தப ் பிரியப ் படவில ்லை"
என ்றாள ் இளவஞ ்சி. குப ்பன ் இசைகை ்கிறான ்:

"என ்னடி வஞ ்சி! இதுவும ் தெரியாதா?
நாமிங ்கு வந ்தோம ். நமக ்கோர ் நலிவின ்றி
மாமலையை அவ ்வநுமார ் தூ ்க ்கி வழிநடந ்து
லங ்கையிலே வைத ்தது! ராமன ் எழுந ்ததும ்,
இங ்கெடுத ்து வந ்தே இருப ்பிடத ்தில ் வைத ்தது!
கண ்ணே! மலையைக ் கட ்டுகளவும ் ஆடாமல ்
கண ்ணாடிப ் பாத ்திரத ்தைக ் கல ்தரையில ் வைப ்பதுபோல ்
தந ்திரமாய ் மண ்ணில ் தலைகுனிந ்து வைத ்திட ்ட
அந ்தப ் பகுதிதான ் ஆச ்சரியம ் ஆகுமடி!"

ஆச ்சரிய சம ்பவத ்தைக ் குப ்பன ் அறிவித ்தான ்.
பேச ்செடுத ்தாள ் வஞ ்சி; பிறகும ் ஒருசத ்தம ்:

"இம ்மட ்டும ் இன ்று கதையை நிறுத ்துகின ்றனே ்;
செம ்மையாய ் நாளைக ்குச ் செப ்புகின ்றனே ் மற ்றவற ்றை.
சத ்தியரா மாயணத ்திற ் சத ்தான இப ்பகுதி
உத ்தியாய ்க ் கேட ்டோ ர ் உரைத ்தோர ்எல ் லாருமே
இங ்குள ்ள போகங ்கள ் எல ்லாம ் அனுபவிப ்பர ்;
அங ்குள ்ள வைகுந ்தம ் அட ்டியின ்றிச ் சேர ்வார ்கள ்;
ஜானகீ காந ்தஸ ் மரணே! ஜயஜயராம ்!"

"மானஜே தென ்னஎன ்றான ்" வயைம ்அறி யாக ்குப ்பன ்!
"முன ்புநான ் உங ்களுக ்கு முத ்தம ் கொடுக ்கையிலே
சொன ்ன "ஐயயைோ" தொடங ்கி இதுவரைக ்கும ்
ராமாயணம ் சொல ்லி நாளைக ் கழிக ்கின ்ற
ஏமாந ்தார ் காசுக ் கெமானன ் என ்றுரைக ்கும ்

பாகவதன் சொன்னான் பலபரேகைக் க□ட்டியே!
ஆகியதும் இந்த அரிய உழபைப்புக குப்
பத்தரோ பதினறைந்தரோ பாகவதன் பறெ்றிடுவான்.
சித்தம் மலகைக்கச் சிறிதுமிதில் இல்லை" யனெ்று
கயி லிருந்தஓரு காட்சிதரும் ம□லிகயைை
"ஐயா இதவைிழுங்கி அவ்விடத்திற் பாருங்கள்"
என்றந்தக் குப்பனிடம் ஈந்துதா னும்தின்றாள்.
தின்றதும் தங்கள் விழியால் தரெுவொன்றில்,
மாளிகயைி னுள்ளே மனிதர் க□ட்டத்தயைும்,
ஆளிவாய்ப் பாகவதன் அங்கு நடுவிலே
உட்கார்ந் திருப்பதயைும், ஊர் மக்கள் சலெ்வதயைும்,
பட்டனைா மக்காரப் பாகவதன் ர□பாயதைத்
தட்டிப்பார்க் கின்றதயைும், சந்தரோஷம் கொள்வதயைும்
கண்டார்கள்; கண்டு கடகடவனெ் றசேிரித்தார்.
வண்டு விழியுடயைை வஞ்சி யுரகைகின்றாள்:

"வானளவும் அங்கங்கள், வானரங்கள், ராமர்கள்,
ஆனது சயெ்யும் அநுமார்கள், சாம்பவந்தர்,
ஒன்றல்ல; ஆயிரம் ந□ல்கள் உரகைகட்டும்.
விஸ்வர□ பப்பரெுமை, மலேறேும் வன்மகைள்,
உஸ் என்ற சத்தங்கள், அஸ் என்ற சத்தங்கள்,
எவ்வளவோ ந□லில் எழுதிக் கிடக்கட்டும்.
சவெ்வகைக் கிருபை சழெுங் கருணை அஞ்சலிக்கை
முத்தி முழுச் சுவர்க்கம் மூற்றும் உரகைகட்டும்.
இத்தனயைும் சரேட்டும் என்ன பயனுண்டாம்?
உள்ள பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத ஏடுகளால்
எள்ளளை அசகைக்க இயலாது. மானிடர்கள்
ஆக்குவதை ஆகா தழிக்குமோ? பரோக்குவததைத்
தகே்குமோ? சித்தம் சலியாத் திறன்வணேடும்.
மக்கள் உழபை்பில் மலயைாத நம்பிக்கை
எக்களிக்க வணேடும் இதயத்தில்! ஈதன்றி
நல்லறிவை நாளும் உயர்த்தி உயர்த்தியே
புல்லறிவைப் பரோக்கிப் புதுநிலதைடேல் வணேடும்.
மக்கள் உழகைகாமுன் மலேிருந்து வந்திடுமோ?
எக்கா ரணத்தாலும் இன்மயைிலே உண்மயைுண்டோ ?
மீ ளாத ம□டப் பழக்கங்கள் மீ ண்டும் உமை
நாடா திருப்பதற்கு நானுங் களயைின்று
சஞ்சீ வி பர்வதத்தில் க□ப்பிட்டனேன். தற்சயெலாய்
அஞ்சும் நிலமையைே அங்கே நிகழ்ந்ததுண்டாம்.
உங்கள் மனத்தில் உறைந்து கிடந்திட்ட
பங்களுசயெ் ம□டப் பழக்க வழக்கங்கள்
இங்கினிமலே் நில்லா எனநான் நினகைகின்றனேன்.
தங்கள்கனை நீ ட்டித் தமியாளை முன்னரே
சாரலிலே முத்தம் தரக்கடேட்டீ ர், சாயவில்லை.
ஈர மலயைிலே யான்தந்தனேன். ஏற்கவில்லை.
சத்தத்தை எண்ணிச் சலித்தீ ர்.அச் சத்தத்தால்

Written by
Sunday, 24 August 2008 14:55 -

மூத ்தத ்தை மாற ்ற மூடியாமற ் போனாலூம ்
உம ்மைப ் பயங ்காட ்டி ஊளையிட ்ட சத ்தத ்தால ்
சமெ ்மைமூத ்தம ் கொள ்ளவில ்லை. சரே ்ந ்தூமூத ்தம ் கொள ்வீ ரே!"

"ஏஏ நான ் இன ்றகை ் களேனத ்தூக ் காளானனே ்.
நீ யனே ் இதையெல ்லாம ் நிச ்சயமாய ்ச ் சொல ்லவில ்லை?
ராமா யணமனெ ்ற நலிவூ தரூங ்கதை
ப□மியிலி ரூப ்பதைஇப ் போதே அறிகின ்றனே ்.
நம ்பத ் தகாதவலொம ் நம ்பவதை ்தூத ் தாங ்கள ்நலம ்
சம ்பா திக ்கின ்ற சரித ்திரக ் காரர ்களால ்
நாடூ நலிகூவதை நான ் இன ்றூ கண ்டூணர ்ந ்தனே ்.
தோடூ பூனைந ்த சூடர ்க ்கொடியநே ென ்றூசொன ்னாய ்!
நல ்ல இமயம ், நலங ்கொழிக ்கூம ் கங ்கைநதி,
வலெ ்லத ் தமிழ ்நாட ்டின ் மனே ்மைப ் பொதியமலை,
சநெ ்நலெ ் வயல ்கள ், சழெூங ்கரூம ்பூத ் தோட ்டங ்கள ்,
தின ்னக ் கனிகள ் தவிெட ்டாப ் பயன ்மரங ்கள ்,
இன ்பம ் சறெிந ்திரூக ்கூம ் இப ்பரெிய தசேத ்தில ்
மூப ்பத ்தூ மூக ்கோடி மாந ்தர ்கள ் மொய ்த ்தனெ ்ன?
சபெ ்பூம ் இயற ்கை வளங ்கள ் சறெிந ்தனெ ்ன?
ம□டப ் பழக ்கம ், மூடிவற ்ற கண ்ணூறக ்கம ்
ஓடூவ தனெ ்றோ? உயர ்வதனெ ்றோ? நானறியனே ்.
பாரடி மறே ்றிசையில ் ச□ரியன ் பாய ்கின ்றான ்.
சார ்ந ்த ஒளிதான ் தகத ்தகா யக ்காட ்சி!
மாலைப ் பொழூதூம ் வடிவழகூ காட ்டூதூபார ்!
சாலையிலோர ் அன ்னத ்தை ் தன ்படேூ தடேூதூபார ்.
என ்னடி சொல ்கின ்றாய ் ஏடி இளவஞ ்சி?
என ்நஞெ ்சை உன ்நஞெ ்சம ் ஆக ்கிப ்பார ்" என ்றூரைத ்தான ்.

தனெ ்றலிலே மலெ ்லச ் சிலிர ்க ்கூம ் மலர ்போலே
கன ்னி யூடல ்சிலிர ்க ்கக "காதலரே நாம ்விரைவாய ்ச ்
சாரல ் அடைவோமே, காதலூக ்கூ தக ்கஇடம ்.
சாரலூம ் தண ்மாலை நாயகியசை ் சாரக ்
கூயில ்க□விக ் கொண ்டிரூக ்கூம ்; கோல மிகூந ்த
மயிலாடிக ் கொண ்டிரூக ்கூம ்; வாச மூடையநற ்
காற ்றூக ் கூளிர ்ந ்தடிக ்கூம ்; கண ்ணாடி போன ்றநீ ர ்
ஊற ்றூக ்கள ் உண ்டூ; கனிமரங ்கள ் மிக ்கஉண ்டூ;
ப□க ்கள ் மணங ்கமழூம ்; ப□க ்கள ்தோறூம ் சனெ ்றூதே
னீ க ்கள ் இரூந ்தபடி இன ்னிசைபா டிக ்களிக ்கூம ்.
அன ்பூ மிகூந ்தே அழகிரூக ்கூம ் நாயகரே
இன ்பமூம ் நாமூம ் இனி!"

http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaviyam.htm#1.1_சஞ்சீவி_பர்வதத்தின்_சாரல்